

K KATHOLIEKE ILLUSTRATIE

WEEKBLAD
84^e JAARGANG
4 AUG. 1950
NUMMER 31
ABONNEMENTSPRIJS
25 CENT
LOSSE NUMMERS 30 CT.

HEERLIJK,
ZO'N VACANTIE!

De uitgeefster stelt
dit tijdschrift slechts
ter beschikking
onder uitdrukkelijke
voorwaarde,
zie bladzijde 1239

DE UITGRAVINGEN ONDER DE SINT PIETER · ZIE DE FOTOREPORTAGE OP BLZ. 1206

Het natuurmonument De Beer is vooral vermaard om de grote stern, die er in duizenden paren broeden. Hier ziet u een groepje van deze fraaie vogels bij elkaar.

Komt men in de buurt van de broedplaatsen, dan stuiven de vogels in grote wolken omhoog. Krijsend vliegen zij rond om de aandacht van de nesten af te leiden.

EEN BEZOEK AAN HET EILAND DE BEER

ze waren bijna niet van de omgeving te onderscheiden. Hier lag een ei op barsten, daar zat een jong, dat juist geboren was, andere waren al weer enkele dagen of weken oud. Eigenlijk vonden we het spijtig hier te lopen. De vogels werden opgeschrikt uit hun rust, maar men krijgt zo zelden iets dergelijks te zien, dat we bleven, elkaar waarschuwend voor de eieren en jongen, die de grond overdekten. We hoorden niets anders meer dan het gekrijs van de vogels en het gedruis van hun vleugels.

Het eiland De Beer is vooral vermaard om de duizenden grote stern, die er broeden. Ook visdiefjes vond men hier vroeger in groten getale. De zilvermeeuw, die jongen zowel als eieren rooft, heeft hun aantal sterk doen slinken. Thans wordt echter de vestiging van deze laatste zoveel mogelijk tegengegaan. Nog vele andere vogels zagen wij er. Het vorig jaar werden er ruim veertig verschillende broedvogelsoorten waargenomen.

Hier in de prachtige, wilde natuur genoten we van ganser harte. De zeewind streek over ons heen en we voelden ons andere mensen. Veel te gauw begon de terugtocht. We liepen langs de vliervlaan, die eens zo bekend was om haar prachtige vlierstruiken. De Duitsers hebben er een straatweg aangelegd. Het natuurlijke van de laan is daardoor verloren gegaan, maar toch bezit deze weg, omzooimd door vlieren, nog veel aantrekkelijks.

In rustige afzondering ligt het eiland De Beer langs de Nieuwe Waterweg. Aan de overzijde van het water vindt je de bedrijvigheid van zeevaart en industrie; hier heerst stilte. Je ondergaat een bezoek aan het eiland dan ook als een rondgang in de kathedraal van Gods natuur.

Wie de gelegenheid heeft dit natuurmonument te bezoeken, mag deze niet voorbij laten gaan. Het is de moeite meer dan waard. Zelfs al moet men, zoals wij, in een wankel bootje de terugtocht maken, terwijl er een flinke wind staat. Wij hielden ons hart vast, want ons bootje ging knap te keer. Nu eens sprong het omhoog, dan weer dook het omlaag, terwijl de golven over het scheepje leken te slaan. Ondertussen vertelde de kapitein, hoe hij eens bij een storm met dit bootje niet aan land had kunnen komen. Het vaartuigje was teruggedreven naar het eiland en een reddingboot moest de opvarenden ophalen. Het was geen bijster opwekkend verhaal, terwijl ons bootje niet tegen de stroom leek op te komen. Maar we hebben de overkant bereikt en zelfs dit benauwde kwartiertje kan de herinnering aan de schoonheid van het eiland De Beer niet vergallen.

H. P.

Korfmaker laat het legsel van een hameeuw zien aan de bezoekers van het eiland. Tijdens de broedtijd gaat hij verschillende malen per dag met een groep bezoekers rond.

Het eiland is zo groot, dat de opzichter van een Solex gebruik maakt om het te controleren. Vooral in de zomermaanden, wanneer het publiek vrij mag rondwandelen, heeft hij de handen vol werk.

PIMPERNELLEN EN JUDASOREN

Een klein, onaanzienlijk motorbootje stak de Nieuwe Waterweg over. Achter ons weken de kaden, het station en het militaire kamp van Hoek van Holland terug. Uit de richting Rotterdam kwam een zeeschip aanvaren. Aanstonds zou het buitengaats zijn en koers zetten naar Engeland, Amerika, Canada of Indonesië. Ons schuitje voer slechts naar de andere oever, maar het vaartuigje was zo klein, dat de Waterweg ons wel een zee leek. Als een bruine tor trok het bootje zijn spoor over de rivier. Dan legde het aan. Met enkele anderen gingen wij van boord en liepen de lange aanlegsteiger af. Het geluid van onze schoenen weergalmde hol op de planken, maar toen wij eenmaal aan wal waren, vervaagde ieder geluid. Wij gingen het domein van de stilte binnen. Langs een smal, klimmend pad bereikten wij het

Een bootje, dat veel te klein lijkt, brengt degenen, die het eiland De Beer willen bezoeken, over de Nieuwe Waterweg. Als het stormt, vaart het niet. De arbeiders, die op het eiland werken, blijven er dan maar; soms kunnen zij dagenlang niet naar Hoek van Holland terug.

huis, waar de opzichter van het natuurmonument De Beer woont. Op de rivier heerste een druk en bedrijvig leven, maar op het eiland, waar wij nu waren, vonden wij alleen rust.

Vóór de Nieuwe Waterweg werd gegraven, lag hier het laatste gedeelte van de duinenreeks, die Hollands vaste wal beschermde. Heel vroeger lag er een meertje, waar stormmeeuwen broedden. Toen Rotterdam een rechtstreekse verbinding met de zee groef, verdween het meertje en daarmee waren aanvankelijk ook de meeuwen verdwenen. Maar het afgesneden gedeelte, de westelijke punt van het eiland Rozenburg, werd nu een rustig en afgelegen gebied. De natuur kon er ongestoord haar gang gaan. Slechts per boot was het eiland te bereiken en er kwamen dan ook weinig mensen. Nu onlangs de Brielse Maas is afgedamd en de afsluitdijk tussen Voorne en Rozenburg in October van dit jaar gereedkomt, zou het voortaan via deze dijk te bereiken zijn. Voorlopig blijft het echter nog zeer de vraag of er een weg over de dijk zal

worden aangelegd. Men stelt namelijk alles in het werk dit natuurreservaat te beschermen. Bezoekers zijn welkom, maar arriveren zij in groten getale, dan kan er moeilijk voldoende toezicht op hen worden uitgeoefend en het terrein zou schade lijden. Onder de Duitse bezetting ging toch reeds een belangrijk deel van het reservaat, dat nu nog ruim twaalfhonderd hectaren groot is, door inpoldering verloren. Honderden bunkers werden in het duinterrein gebouwd. Een goed deel van deze oorlogsherinneringen is gelukkig al weer opgeruimd of onder zand bedolven, zodat de bunkers dinn werden. Sinds twee jaren wordt er gewerkt aan een bebossingsplan, want men wil het gehele gebied met een gordel van bomen omgeven. Het terrein is daar dus nog erg kwetsbaar en op het publiek, dat er komt, rust dan ook een grote verantwoordelijkheid.

Degenen, die er nu een bezoek brengen, worden voornamelijk aange-trokken door de ongerepte natuur, vooral door het vogelreservaat. Duizenden en duizenden vogels broeden

De houten aanlegsteiger van het eiland. Links de woning van Wabe Korfmaker, de opzichter van het natuurmonument.

Hier liep vroeger de befaamde vliervlaan. De Duitsers hebben er onder de bezetting een weg aangelegd, zodat de laan veel van haar natuurlijk aspect verloren heeft.

Een mooi plekje aan de zuidkant van het eiland. Recht vooruit ligt Den Briel.